

2. Zarzut drugi dotyczy przekroczenia uprawnień i nadużycia władzy, a także naruszenia prawa do dobrej administracji, zasady kontradyktoryjności i ogólnej zasady „patere legem quam ipse fecisti”, ponieważ Komisja nie dostarczyła dowodów pozwalających, po pierwsze, stwierdzić, czy zbadała uwagi przedstawione przez konsorcjum, w skład którego wchodzi skarżące, a po drugie, poznać powody odrzucenia przez nią tych uwag.

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2014 r. – Bank Refah Kargaran przeciwko Radzie

(Sprawa T-65/14)

(2014/C 135/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bank Refah Kargaran (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat J.M. Thouvenin)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1154/2013 z dnia 15 listopada 2013 r. w zakresie, w jakim dotyczy ono strony skarżącego;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2013/661/WPZiB z dnia 15 listopada 2013 r. w zakresie, w jakim ono dotyczy strony skarżącego;
- uznanie, że nie ma względem niej zastosowania rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r.;
- uznanie, że nie ma względem niej zastosowania decyzja 2010/413/WPZiB;
- posiłkowo, stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego oraz decyzji wskazanych w dwóch pierwszych punktach niniejszych żądań, począwszy od dnia 20 stycznia 2014 r.;
- nakazanie Radzie pokrycia kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku uzasadnienia i naruszenia art. 296 TFUE w zakresie, w jakim rozporządzenie wykonawcze, dokonujące wpisania strony skarżącej do wykazu osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi, nie wskazuje w sposób wyraźny podstawy prawnej, na której zostało przyjęte.
2. Zarzut drugi dotyczący braku podstawy prawnej w zakresie, w jakim podstawą prawną zaskarżonego rozporządzenia wykonawczego jest rozporządzenie nr 267/2012⁽¹⁾, które należy uznać za niemające zastosowania wobec strony skarżącej, ponieważ, po pierwsze, zostało ono przyjęte z naruszeniem obowiązku uzasadnienia przewidzianym w art. 296 TFUE oraz z naruszeniem art. 215 TFUE i, po drugie, art. 23 ust. 2 lit. d) tego rozporządzenia, stanowiący podstawę prawną wpisu strony skarżącej do wykazu stanowiącego załącznik IX do rozporządzenia nr 267/2012, narusza traktaty i Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej.
3. Zarzuty trzeci, czwarty, piąty i szósty, dotyczące odpowiednio i) naruszenia prawa, ii) błędu w ustaleniach okoliczności faktycznych i oczywistego błędu w ocenie, iii) naruszenia prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej oraz iv) naruszenia zasady proporcjonalności.

4. Zarzut siódmy, dotyczący tego, że art. 20 ust. 1 lit. c) decyzji 2010/413⁽²⁾, który stanowi podstawę prawną sankcji nałożonej na stronę skarżącą, powinien zostać uznany za niemający zastosowania względem niej, ponieważ przepis ten jest sprzeczny z traktatami, Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej oraz zasadą proporcjonalności. W związku z tym strona skarżąca uważa, iż wobec decyzji o umieszczeniu jej w wykazie osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi powinna zostać stwierdzona nieważność.
5. Zarzut ósmy, dotyczący tego, że zaskarżona sankcja stała się bezprawna od dnia 20 stycznia 2014 r., w którym to dniu Rada uznała, że Iran nie prowadzi dalszej działalności jądrowej stanowiącej przyczynę nałożenia sankcji. W związku z tym strona skarżąca uważa, iż sankcja stała się bezprzedmiotowa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2014 r. – Francja przeciwko Komisji

(Sprawa T-74/14)

(2014/C 135/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, G. de Bergues, D. Colas i J. Bousin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności całej decyzji Komisji Europejskiej C(2013) 7066 final z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie pomocy państwa SA.16237 przyznanej przez Francję na rzecz Société Nationale Corse Méditerranée;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2013) 7066 final z dnia 20 listopada 2013 r., w której Komisja uznała, że, po pierwsze, wynoszące 15,81 mln EUR saldo pomocy na restrukturyzację notyfikowanej przez władze francuskie w dniu 18 lutego 2002 r., a po drugie, trzy środki zastosowane przez władze francuskie w 2006 r. na rzecz Société nationale maritime Corse Méditerranée (zwaną dalej „SNCM”), a mianowicie zbycie 75% udziałów w spółce SNCM po cenie ujemnej wynoszącej 158 mln EUR, podwyższenie kapitału o 8,75 mln EUR objęte przez Compagnie générale maritime et financière (zwaną dalej „CGMF”) oraz zaliczka na rachunku bieżącym w wysokości 38,5 mln EUR stanowią niezgodną z prawem i rynkiem wewnętrznym pomoc państwa. W konsekwencji Komisja nakazała odzyskanie pomocy.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa do obrony strony skarżącej, polegającego na tym, że Komisja odmówiła ponownego wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego po wydaniu wyroku Sądu z dnia 11 września 2012 r. w sprawie T-565/08 Corsica Ferries France przeciwko Komisji.
2. Zarzut drugi, podniesiony posiłkowo na wypadek, gdyby Sąd uznał, że Komisja postąpiła prawidłowo, nie wszczynając ponownie formalnego postępowania wyjaśniającego po wydaniu wyroku z dnia 11 września 2012 r., dotyczy naruszenia pojęcia pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Komisja uznała bowiem, że środki z 2006 r. powinny zostać zakwalifikowane jako pomoc państwa w rozumieniu wskazanego postanowienia. Zarzut ten składa się z trzech części. Strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE w ten sposób, że:
 - uznała, że zbycie 75% udziałów w spółce SNCM po cenie ujemnej wynoszącej 158 mln EUR należy zakwalifikować jako pomoc państwa i że nie zostało w tym wypadku spełnione kryterium inwestora prywatnego;